

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Zoologická zahrada Ústí nad Labem, příspěvková organizace**, se sídlem Drážďanská 23, Ústí nad Labem, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 15 Af 6/2010 - 80, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 15 Af 6/2010 - 80, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2008, č. j. 108181/08/214913/7245, byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2007 ve výši 24 738 Kč namísto nárokovaného nadměrného odpočtu ve výši 1 073 164 Kč. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 24. 11. 2009, č. j. 3718/09-1300-500853, změnilo rozhodnutí finančního úřadu a snížilo vyměřenou daňovou povinnost na 23 408 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který však žalobu shora označeným rozsudkem zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Jako důvod uvedl, že částky řešené v platebním výměru a následně v soudním řízení jsou pro něj nepředstavitelně vysoké. Pokud by byl povinen tyto částky uhradit okamžitě, tedy bez odkladného účinku, znamenalo by to pro něj nejen ohrožení jeho současného provozu, ale i likvidaci buď celé zoologické zahrady, nebo její části. Na provoz nemá rezervy a ani současná situace zřizovatele neumožňuje poskytnout

stěžovateli dodatečné prostředky na provoz. Dále stěžovatel uvedl, že na podporu žádosti doručí potvrzení a stanovisko zřizovatele, nicméně i z předloženého správního spisu podle něj vyplývá poměr vyměřené daně k nákladům na provoz zoologické zahrady.

Přípisem ze dne 10. 3. 2014, č. j. 5 Afs 23/2014 - 22, Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval, aby svůj návrh na přiznání odkladného účinku doplnil konkrétními skutečnostmi, případně doložil relevantními dokumenty. Stěžovatel následně návrh doplnil o stanovisko vedoucího finančního odboru Magistrátu města Ústí nad Labem, podle něhož Statutární město Ústí nad Labem jako zřizovatel stěžovatele nemá v současné době v rozpočtu dostatečné prostředky ke zvýšení příspěvku na provoz zoologické zahrady. Okamžitá povinnost k úhradě daně by tak vážným způsobem ohrozila hospodaření stěžovatele a jeho další rozvoj.

Nejvyššímu správnímu soudu je dále z vlastní úřední činnosti známo, že stěžovatel v obdobné věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 21/2014, předložil soudu návrh rozpočtu na rok 2014, přiznání k dani z přidané hodnoty za roky 2009 – 2013 a potvrzení Magistrátu města Ústí nad Labem, z něhož vyplývá, že na rok 2014 byl stěžovateli stanoven příspěvek na provoz ve výši 27 335 000 Kč. Zároveň stěžovatel uvedl, že finančnímu úřadu přiznáním odkladného účinku újma vzniknout nemůže, zejména s ohledem na poměrně nízkou částku vyměřené daně v porovnání s ostatními rozpočtovými příjmy.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionality újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl

pokračování

zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

Při posuzování žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud vycházel z údajů obsažených v soudních a správních spisech, jakož i z dokumentů předložených stěžovatelem k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v obdobné věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 21/2014.

Nejvyšší správní soud hodnotil, zda právní následky rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2009, resp. výkon tohoto rozhodnutí, mohou pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel svá tvrzení o nepoměrně větší újmě staví na hypotéze, že pokud by byl nucen dlužné částky daně z přidané hodnoty neprodleně uhradit, mohlo by to ohrozit jeho současný provoz a hrozila by mu úplná či částečná likvidace. Z návrhu rozpočtu stěžovatele na rok 2014 je zřejmé, že stěžovatel odhaduje náklady na svůj provoz v roce 2014 ve výši 44 835 000 Kč, přičemž Zastupitelstvo města Ústí nad Labem schválilo dne 5. 12. 2013 příspěvek na jeho provoz v roce 2014 ve výši 27 335 000 Kč.

Platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2008 byla stěžovateli namísto nárokováného nadměrného odpočtu ve výši 1 073 164 Kč vyměřena za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2007 daň z přidané hodnoty ve výši 24 738 Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2009 byla vyměřená daňová povinnost snížena na 23 408 Kč. Výši dlužné daně v řádu tisíců korun lze hodnotit jako zanedbatelnou ve srovnání s předpokládaným ročním rozpočtem stěžovatele, neboť předpokládané výdaje na jeho provoz v roce 2014 se pohybují řádově v desítkách milionů korun. Tvrzení stěžovatele o možnosti vzniku újmy v důsledku realizace napadeného správního rozhodnutí, která by mohla vést až k ukončení jeho provozu, proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Citelné dopady na finanční situaci stěžovatele by mohla mít skutečnost, že mu za dané zdaňovací období nebyl přiznán nárokováný nadměrný odpočet ve výši 1 073 164 Kč. Stěžovatel by ovšem ani odložením účinků zamítavého rozsudku krajského soudu či účinků žalobou napadeného správního rozhodnutí nedosáhl toho, aby mu byl nárokováný nadměrný odpočet přiznán. Přiznáním odkladného účinku by mohly být nanejvýš odloženy účinky napadeného správního rozhodnutí, což by vedlo k odložení splatnosti dlužné daně. Částka vyměřené daně však v hospodaření stěžovatele nepředstavuje významnou položku, jejímž uhrazením by stěžovateli mohla vzniknout újma předpokládaná ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s. Popisovaná hrozba spočívající v zastavení či omezení provozu stěžovatele v důsledku napadeného správního rozhodnutí tak s odkazem na výše uvedené není reálná.

Stěžovatel tedy neprokázal, že by mu následky žalobou napadeného rozhodnutí či rozsudku krajského soudu mohly přivodit kvalifikovanou újmu podle § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Vzhledem k tomu, že k přiznání odkladného účinku je vyžadováno kumulativní naplnění obou podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s., není již třeba za této situace dále hodnotit, zda byla naplněna další podmínka přiznání odkladného účinku, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. dubna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu